

พลิกรัก

บทที่ 15

เสียทวีสีหน้าเข้มขึ้นแจ่มใสเช่นเดียวกับคุณป้า คนทั้งสอง มักจะทำผลประโยชน์ร่วมกัน คุณป้าเองยังตามเมียเสียไปเล่นไฟด้วยกันบ่อยๆ ดังนั้นจึงได้สนิทสนมกันเป็นพิเศษ

คุณป้ารู้ว่าวันนี้จะเป็นวันพิเศษของเสียด้วยเช่นกัน เธอยกคิ้วหลี้อตาให้ “อฉันยินดีกับเสียด้วยจริงๆ แล้วอย่าลืมนะคะว่าอฉันเอาใจช่วยเสียตลอดมา”

“คับๆ ไม่ลืม คุณเฉลลากับผมตลอดมาจึงๆ”

“อฉันมีน้องสาวอยู่คนเดียวก็เป็นห่วงเขาอยู่ตลอดเวลา อยากให้สุขสบายสักที”

“ไม่ต้องเป็นห่วงคับ ผมจะดูแลคุณสถานกับลูกๆ อย่างดี” เสียใหญ่ใจดีรับปาก

โต๊ะอาหารถูกจัดเรียงเป็นแถวยาวหลายแถว ศรีวรงค์นั่งอยู่ในระหว่างเพื่อนๆ ส่วนอาจารย์ไวยวิทย์บังเอิญพบคนรู้จักก็เลยขอแยกตัวไปเพื่อจะสนทนากับคนรุ่นเดียวกัน พี่เจ็ดโฉมนั่งอยู่ตรงหน้าสีหน้าไม่ดีเพราะไม่ได้นั่งข้างๆ ชายหนุ่มที่เธอหมายใจเพราะถูกนุชนรงค์จับแยกตัวไปก่อน

“เห็นว่านุชจะเด่นโชว์อะไรด้วยเธอ”

“คะ เขาเคยเด่นโชว์ออกงานเลี้ยงของรุ่นมาก่อน เห็นว่ามีชุดอยู่แล้วก็เลยตั้งใจจะแสดงให้แม่เป็นของขวัญวันเกิด”

“ฮึ คงสวยตายละ”

ร่างสูงหนาในเครื่องแต่งกายประณีต นั่งหน้าบานอยู่ในระหว่างแม่ลูก นุชนรงค์ชวนพูดคุยคึกคักจนน้องสาวที่มองอยู่คนละโต๊ะรู้สึกขุ่นใจ แม้แต่นุชดาที่ยื่นหน้ามากระซิบก่อนขอ

“คุณนินนาทเป็นแฟนกับแม่หรือว่าลูกกันแน่”

“ไม่ใช่กับแม่ก็แล้วกัน” เด็กสาวตวัดเสียง “คอยดูเถอะหลังจากวันนี้เขาจะต้องถอยละ”

“ทำไมตัวเองถึงแน่ใจนัก ถึงยังไงเขาก็เป็นเจ้านายของแม่ตัวจะยังงี้ๆ ก็ต้องมีเวลาอยู่ด้วยกันมากมาย”

“แต่ถ้าแม่ตกลงกับเสียทวีสักก็ไม่ต้องทำงานกับนายนินนาทอีกอย่างหนึ่งเรากับพี่นุชเรียนจบแล้ว เราจะทำงานหาเลี้ยงแม่เอง”

“โอ้ เด็กกะไปโลทำงานขายของให้พี่โฉมบอกว่าจะหาเลี้ยงแม่ฉันอยากจะทำเหอะ” เพื่อนเธอว่า

“เออซี”

สองสาวมองเสียทวีสี่ ฝ่ายนั้นกำลังพูดคุยหัวเราะเบิกบานกับคนใกล้ๆ จนตาหยี ที่จริงก็ดูเป็นคนใจดี คงจะดีหรอกถ้าเขาไม่มีลูกเมียอยู่แล้ว

ถึงเมียเขาอยากได้แม่เป็นผู้ช่วยก็เถอะ

“ไหนแต่ก่อนตัวเองแอนตี้เสียทวีสี่ ตอนนี้ทำไมเชียร์จัง”

ศรีวรงค์ถอนใจ “ก็เรามองไม่เห็นใครอื่นนี่ดา อาจารย์ไวยวิทย์กำลังจะหนีไปเมืองนอก ตอนนี้ทำท่าเห็นไม่ยอมฟังเราเรื่องแม่อีกแล้วเอาเถอะ ให้อวันนี้ผ่านไปก่อนแล้วค่อยมาคิดแก้ปัญหาเรื่องเสียทีหลังโอย... เราชักกลุ่มแล้วนะนี่”

“เราฟังแล้วก็พลอยกลุ่มไปด้วย”

นุชนรงค์ลุกไปแต่งชุดสำหรับแสดง อีกครึ่งชั่วโมงต่อมาพิธีกรจำเป็นก็ประกาศให้ทราบว่าในอีกไม่ช้าการแสดงก็จะเริ่ม เจ็ดโฉมกระวีระวาดฉวยดอกกุหลาบเข้าไปหาน้องสาวลูกหน้าที่กำลังเตรียมพร้อมจะออกแสดง

ดนตรีดังขึ้น แล้วร่างเพรียวในชุดเฉพาะ เสื้อเกาะอกรัดรูปทรงอวดแขนขาเพรียวก็กระโดดโลดเต้นออกมาอย่างสวยงาม ทุกคนปรบมือชื่นชม สาวน้อยแม่ไม่ไช่มืออาชีพแต่ก็เต้นได้อย่างสวยงามไม่น้อยหน้าหมุนไปหมุนมา รองเท้าส้นสูงไม่ได้ทำให้เธอขาดความมั่นใจ

หากแล้วศรีวรงค์ก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่าง

มีวงกลมสีเข้มเกิดขึ้นบนอกเสื้อสีอ่อนของนักเต้นและมันกำลังขยายตัวกว้างขึ้นทุกที เนื้อนูนที่อวดตัวอยู่ภายใต้เสื้อเกาะอกกำลังยุบลงไปข้างหนึ่ง

“อู๊ย... นั่นๆ” เด็กสาวอุทานสั้น
 นูดาเอียงตัวมารับฟังแล้วก็ต้องตาโตอีกคน
 “เร็วตา ลูก ลูก” ร่างเล็ก ๆ จุดเพื่อนสาวให้ลุกขึ้น
 อีกฝ่ายไม่ขัดขืน

แล้วแขกหรือก็ได้หัวเราะเมื่อสาวสวยอีกสองคนโลดเต้นตามไป
 ปรากฏตัวคู่กัน นุชนรงค์ยังไม่หยุดเคลื่อนไหวแต่ทำตาเขียวอย่าง
 โมโหสุดๆ ศรีวรงค์หันหลังให้คนดูแล้วทำท่าบึ้งไปให้รู้

พอรู้ตัวนุชนรงค์ก็หน้าเปลี่ยนสี ทำอะไรไม่ถูกไปเป็นครู่แล้วก็
 ใต้แต่หันหลังเดิน จะเลิกกลางคันก็ไม่ได้เพราะพิธีกรอุตสาหะประกาศ
 หลายครั้งว่าจะเป็นบิกเซอร์ไพรซ์ให้กับเจ้าของวันเกิด อีกสองสาวเป็น
 ฝ่ายหันหน้าเข้าหาคนดูเต้นตามทำนองเพลงแต่ในลีลาที่แตกต่างจนน่าขัน
 นุชนรงค์จะหันมาทำท่าที่หม่นตัวขยับ ๆ คนดูหัวเราะพลาบปรบมือ
 เกียวกราวชอบบอกชอบใจ ส่งเสียงชื่นชมไม่ขาดปากว่าคุณศรามี
 มีลูกสาวน่ารัก

พอจบเพลง สาว ๆ ก็ตามกันวิ่งเข้าไปข้างหลังราวกับจะวิ่งหนี
 นุชนรงค์ถึงกับน้ำตาซึม

“ทำไมถึงเป็นอย่างนี้” เธอโวยวาย มองเนินเนื้อหน้าอกซึ่ง
 ชูชนคนละองศาอย่างงุนงง ข้างหนึ่งยังเฟื่องฟูดูดี อีกข้างหนึ่งยุบตัว
 ลงแล้วยังเบื่อน้ำจนเป็นสีเข้มบาดตา

“พี่นุชไปชนอะไรเข้าหรือเปล่า”

“เปล่านี้... แต่เอ๊ะ... พี่โคม...” เธอเพิ่งจะนึกขึ้นได้

ไม่มีใครรู้ว่าเกิดเรื่องไม่ปรกติขึ้นในระหว่างการแสดง ต่างก็
 หัวเราะสนุกสนานแม้ร่างของอีกสองสาวซึ่งเต้นคนละอย่าง แต่กลับ
 เข้ากันได้ดีจะทำให้แปลกใจอยู่บ้าง

“เด็กสมัยนี้เขามีความคิดอีกอย่าง พวกเราตามไม่ทันแล้ว”

“เด็ก ๆ ทำอะไรก็น่ารัก” เป็นคำสรุปของพวกผู้ใหญ่

นุชนรงค์ไม่ยอมกลับมาร่วมงานด้วยเมื่อถึงเวลาตัดเค้กวันเกิด
 เธอขอขับรถคันเล็กกลับบ้านก่อนเพราะแม่ไม่มีใครรู้แต่เธอก็รู้สึกอับอาย
 จนทำใจไม่ได้ แม่อนุญาตเพราะหมายใจจะกลับกับนินนาท

“ชอบใจมากนะน้อยที่ช่วยพี่” เธอพูดซึ้ง ๆ โอบกอดน้องสาว
 ที่เดินมาส่งขึ้นรถ ศรีวรงค์รู้ว่าพี่สาวผิดหวังก็อดรู้สึกสงสารไม่ได้

“ไว้โอกาสหน้าค่อยแสดงก็ได้นะ พี่นุชเต้นสวย ใคร ๆ ก็รู้”

ขนมเค้กอันใหญ่ถูกเลื่อนออกมา ไฟในห้องถูกหรี่จนสลัว
 ทุกคนพร้อมใจกันลุกขึ้นยืนร้องเพลงอวยพร ใบหน้าสวยกระจ่างของ
 เจ้าของวันเกิด ต้องแสงเทียนที่ตั้งอยู่ใกล้ ๆ ระบายยิ้มหยาดหวาน

เธอเป่าเทียนเมื่อเพลงจบ ไฟในห้องกลับมาสว่างอีกครั้ง
 ทุกคนหัวเราะชื่นมื่นมองมือบาง ๆ ค่อย ๆ ตัดเค้กเป็นชิ้น ๆ

เพื่อนคนหนึ่งเฝ้าว่า “โปรดสังเกตว่าไม่มีการปักเทียนบนเค้ก
 เพราะไม่รู้ว่าปักสักกี่เล่ม ถ้าปักตามอายุ เทียนก็อาจจะมากเกินไป
 จนกว่าจะเป่าให้ดับหมดได้เจ้าของวันเกิดอาจจะหน้ามืดเป็นลมไป
 เสียก่อน”

ทุกคนหัวเราะ ศรีวรงค์มองนินนาทที่ถูกพี่สาวร่างกลมลือคติด
 อยู่ข้าง ๆ ก็พบว่าเขากำลังหัวเราะเช่นกัน

เธอรูสึกขุ่นเคือง ขำมากหนักหรือยัง...! โอมเพียง ขอให้กลายเป็น
 แพนกับพี่โคมจะได้ถูกทับจนหัวเราะไม่ออก...

คุณศรามีกลับยิ้มรับอย่างอ่อนหวาน

“อาจเป็นได้ ก็อายุตั้งสี่สิบแล้วนี่คะ”

“แต่เป็นสี่สิบปีที่สวยสดงดงามมาก” อีกคนหนึ่งพูดต่อ
 “พวกเราไม่มีใครปฏิเสธได้ในความสาว ความสวยที่ไม่เสื่อมคลายของ
 คุณศรามี ทุกคนเห็นด้วยไหมครับ”

มีเสียงปรบมือเกียวกราว คุณเฉลาเองก็ยิ้มจนหน้าบานที่ได้ยิน
 เสียงพูดชื่นชมน้องสาว

ขนมเค้กถูกแจกจ่ายไปจนทั่ว แล้วเสียงทุ้มเป็นกังวานก็ดัง
 ผ่านไมโครโฟนไร้สายอย่างขอความสนใจ

“ท่านที่เคารพทั้งหลายครับ โปรดฟังทางนี้สักครู่...”

ทุกคนพร้อมใจกันหยุดพูด ร่างสูงหนาที่สง่างามยืนอยู่ข้าง ๆ
 สาวใหญ่ที่ยังสวยเปร็ดแพรวซึ่งมีใบหน้าระเรื่อเปล่งประกายปิติยินดี
 ชายหนุ่มเองก็ยิ้มระรื่น ปรากฏดาวาวามกวาดมองไปทั่ว

ศรีวรงค์รู้สึกเครียดขึ้นทันใด

“วันนี้เป็นวันดี เป็นวันที่คุณศรณอายุครบสี่สิบปี...”

น้ำเสียงเขาราบรื่นเจือกังวานหัวเราะ “ความจริงสี่สิบปีก็เป็นจำนวนที่ไม่ใช่น้อย แต่ก็ไม่ได้มากจนเกินไป...”

“ไม่ได้มากจนเกินไปสำหรับจะเริ่มต้นชีวิตใหม่กับใครซักคน”

เสียงแซวสอดแทรกตามด้วยเสียงปรบมือหัวเราะผสมผสาน

คุณศรณนั่งเงยยิ้มหวานขวยเขิน

ชายหนุ่มยิ้มกว้าง “ผมมีเรื่องที่จะขอใช้โอกาสนี้แจ้งให้ทุกคนทราบ เป็นเรื่องที่คุณศรณยังไม่กล้าบอกใคร แต่ว่าผมถือว่าเป็นหน้าที่ของผมที่จะต้องกระทำแทน....”

“อะแหม...แหม...แหม...” เสียงเล็กๆ กระแอมกระไอขัดจังหวะชายหนุ่มชะงักหันมามองพลอยให้ทุกคนมองตาม

เออละ เป็นยังไงก็เป็นกัน...! เด็กสาวลุกขึ้นยืน...

“คุณแม่อายุครบสี่สิบปีในวันนี้ เป็นคุณแม่แสนสวยที่พวกเรารักและคนอื่นๆ ก็รักด้วย” เสียงพูดใสชัดถ้อยชัดคำ เวลาทำกิจกรรมที่มหาวิทยาลัย ศรียรงค์ก็เป็นผู้นำที่ฉลาดฉลาดคนหนึ่ง

ทุกคนรวมทั้งนินนาทมองเธอด้วยรอยยิ้มเอ็นดู

“ในเมื่อวันนี้เป็นวันดี หนูก็เลยขอถือโอกาสนี้บอกเรื่องที่น่ายินดีเรื่องหนึ่ง... ในวันนี้เสียทิวสุภาพบุรุษที่น่านับถือและรู้จักกับคุณแม่มานานได้เตรียมของขวัญสำคัญที่จะมอบให้คุณแม่...”

สีหน้าคุณศรณและชายหนุ่มเปลี่ยนไป ต่างมองหน้ากันอย่างงงง แม่ตัวยังไม่กล้าสบตา หันไปหาชายสูงวัยแล้วยิ้มพยักพยิดให้

“เสียคะ เชิญได้แล้วคะ”

เสียใหญ่ลุกขึ้นอย่างขวยเขิน เดินยิ้มตรงไปหาคุณศรณ ซึ่งได้แต่มองอย่างแปลกใจ เขาล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบกล่องเล็กๆ ออกมาส่งให้ คุณศรณลุกขึ้นยืนพนมมือไหว้ก่อนจะรับมาถือไว้ด้วยความงุนงง เสียใหญ่กล่าวคำอวยพรทั้งยังจับไหล่เธออย่างสนิทใจ

คนอื่นๆ ปรบมือพลางส่งเสียงเชียร์ขณะที่คุณป้าพยักพยิดให้ อย่างเอาใจช่วยเต็มที่

“เปิดซิคะ แม่” ลูกสาวรบเร้า คนอื่นๆ ก็พูดตาม

คุณศรณเปิดกล่องแล้วก็ต้องนิ่ง แหวนเพชรน้ำงามประกายระยับจัดจ้านทำให้ทุกคนอุทานพึมพำแล้วก็ส่งเสียงหัวเราะก่อนจะปรบมือเชียร์เต็มที่

คุณศรณมองหน้าเสีย สีหน้าเสียทิวยิ้มเรี่ยๆ อย่างกึ่งปิดกั้นกระดากเขินอายทำให้นึกสงสาร เพราะเสียเพียรพยายามจะให้เธอตอบรับความสัมพันธ์มาเป็นเวลานานแล้ว เธอได้แต่อ้าอึ้งอยู่ด้วยความลำบากใจ

เธอหันมาสบตานินนาท ชายหนุ่มมีสีหน้าเครียดขมขื่นลง ดวงตาคมวาววามจับจ้องอยู่ที่แม่คนต้นเรื่อง

คุณศรณมองตาม เพิ่งจะนึกออกว่าใครเป็นตัวการ

เด็กสาวสีหน้าเจื่อนมองมารดาอย่างกึ่งวิงวอนขอร้อง คิดว่าถึงอย่างไรแม่จะต้องเกรงใจคุณป้าและไม่กล้าลิดรอนน้ำใจเสียทิวต่อหน้าผู้คน แต่แม่ก็อาจจะโกรธเกลียดเธอ...

“เอ้อ... เสียคะ...” คุณศรณอีกอึก “คือว่าแหวนนี้...”

“ผมตั้งใจซื้อให้คุณศานโดยเฉพาะ” เขาพูดยิ้มๆ

“แต่...แต่ว่า...” เธอพูดไม่ออก คนที่ไม่เข้าใจต่างส่งเสียงเชียร์ให้รับไว้ นั่นยิ่งทำให้เธอลำบากใจยิ่งขึ้น

“ดิฉันไม่กล้ารับ มันมีค่ามากเกินไป มากเกินกว่าที่เพื่อนจะให้เพื่อน”

“เสียเขาไม่เห็นว่ามากหรอก แม่เล็ก” คุณป้าขัดอย่างรำคาญใจ “ในเมื่อเขาเต็มใจให้ แม่เล็กก็รับไว้ก็แล้วกัน”

“แต่ว่า...”

“เป็นอันว่าพวกเราขอแสดงความยินดีด้วย ขอให้ทั้งสองคนเป็นเพื่อนที่ดีกันต่อไป” เสียงเฮล่อเลียน ทุกคนยกแก้วเครื่องดื่มขึ้น “เอ้า ไซ...”

“โย...” เสียงรับดังพร้อมเพรียง

อย่างน้อยก็มีคนสามคนที่รู้สึกไม่สนุกเลยนับแต่นั้น จนกระทั่งเพื่อนๆ และญาติผู้ใหญ่พากันลากลับ

“ยินดีด้วยนะ คุณเล็ก มี่งานใหญ่เมื่อไหร่อย่าลืมบอกด้วย”

คำพูดบอกนัยทำให้เธอต้องรีบแก้ตัว “ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ ประเดี๋ยวฉันก็ต้องคืนแหวนให้เสีย มันมีค่าเกินไป ฉันรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ”

“ก็รับไว้เถอะน่า คุณเองก็ไม่มีใครเป็นม่ายมาตั้งหลายปีแล้ว แต่ว่าความจริงเสียก็น่ารักดีนะ”

เธอได้แต่อ้าอึ้ง

นินนาทขริมลงเป็นคนละคน ศรีวรางค์รู้ว่าเขาโกรธที่เธอทำลายจังหวะที่จะประกาศข่าว เธอเองก็ใจไม่ดีกลัวว่าแม่จะโกรธ เธอมองดูแม่รับคำอำลาพลางแก้ตัวกับแขกที่ทยอยกันลากลับ พอเธอหันมาก็ชนเข้ากับร่างสูงที่เข้ามาประชิด

เขาคว้าแขนเธอไว้ “ทำได้ดีมาก”

เด็กสาวหน้าเสีย ครั้นจะขยับหนีมือคุณนั้นก็กลับกระชับแน่นเข้า

“รู้ตัวใหม่น้อยได้ทำอะไรลงไป”

“รู้สิ” เธอเองก็โกรธเป็นเหมือนกัน “แต่น้อยก็ตั้งใจที่ได้ทำไปอย่างนั้น”

“ดีใจรี... นึกว่าตัวเองฉลาดนักหรือ...”

เธอเซิดจมุกขึ้นอย่างโกรธ ผลักอีกฝ่ายอย่างไม่สนใจว่าใครจะมองอยู่บ้าง แล้วร่างเล็กๆ ก็หมุนหนีไปอย่างรวดเร็ว

อาจารย์กลับไปแล้ว สีหน้าทำที่อ่อนนอกอ่อนในใจรู้ดีว่าแม่จอมยุ่ง ก่อกวน ศรีวรางค์จึงได้แต่ยึดศีรษะเป็นที่พึ่ง “ซีไปส่งเรนนะ เราไม่กลับกับพวกเขาหรอก” เธอกระซิบกับเพื่อน

คุณป้าพูดว่า “งั้นฉันก็จะกลับละนะ หหมดเรื่องแล้ว เสียละคะ จะอยู่ต่อหรือว่าจะกลับ แม่เล็กจะกลับยังไง ให้เสียไปส่งที่บ้านดีไหม”

“เอ้อ... พี่คะ... เสียคะ... หนูมีบางอย่างจะบอก”

“อะไรหรือแม่เล็ก”

“หนูอยากขอร้องให้ทุกคนนั่งลงก่อน” คุณศรธาณมีสีหน้าอึดอัด รอคุนคุณเฉลา เสียทวิและคนอื่นๆ ที่ยังเหลืออยู่นั่งลงแล้วเธอจึงนั่งลงบ้าง

เธอวางกล่องแหวนลงตรงหน้าเสียทวิ “เสียคะ ฉันรับแหวนนี้ไว้ไม่ได้หรอกค่ะ ไม่ใช่ว่าฉันรังเกียจเสีย แต่ว่าฉันกำลังรอคนๆ หนึ่ง”

คนอื่นๆ มองอย่างแปลกใจ ส่งเสียงถามพึม

“รอใครกันรี แม่เล็ก”

ศรีวรางค์มองมารดาอย่างผิดหวัง

คุณศรธาณอึดอัดเกินกว่าจะพูด ความร้กระหว่างเธอกับ ‘เจ้านาย’ ถูกปิดบังมานานเพราะกำแพงของความไม่เหมาะสม เธอไม่เคยแพร่พรายให้ใครรู้มาก่อน

เสียงนินนาทพูดขัดถ้อยขัดคำ

“คุณพ่อของผมนเองครับ”

ทุกคนล้วนแต่แปลกใจรวมทั้งศรีวรางค์ด้วย นึกว่าตนเองฟังผิด ชายหนุ่มเดินมายืนข้างหลังคุณศรธาณ วางแหวนวงหนึ่งลงในมือของฝ่ายหญิง

“แหวนนี้คุณพ่อขอให้ผมมอบให้คุณศรธาณในงานวันเกิดแทนท่าน ท่านกำลังรักษาตัวอยู่ที่เมืองนอกจึงไม่อาจมอบให้ด้วยตนเอง แต่เมื่อท่านกลับมาท่านจะให้ถือกวงหนึ่ง มันจะเป็นแหวนแต่งงานครับ”

“ฮ้า...”

“ฮือ...”

เสียงอุทานดังซ้อนๆ ศรีวรางค์หน้าซีด

คุณป้าไวววยอย่างขัดเคืองใจ “อะไรกัน นี่เป็นความจริงรีแล้วทำไมแม่ไม่บอกให้รู้กันบ้าง กลับเจ้าก็เจ้าการ พาเสียไปซื้อแหวนให้แม่”

“นั่นสิ พวกเราก็ตกใจกันว่าน่าเล็กไม่มีใครจริง ๆ แล้วก็ไม่มีรังเกียจเสียด้วย” เฉิดโฉมผสมโรง

“ทำไมถึงเหลวไหลกันอย่างนี้” คุณป้าไวววย จับจ้องมองแม่หลานสาวซึ่งมีสีหน้าซีดเผือดลงทุกที

“หนูผิดเองค่ะ” คุณศรธาณพูด “หนูไม่เคยกล้าบอกใครเรื่องคุณนุกูล ความจริงเราแอบรักกันมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว เราต่างก็ไม่กล้าพูด เพิ่งจะมาเข้าใจกันตอนหลังแต่หนูก็ยังไม่กล้าบอกคนอื่น เขาเป็นเจ้านายแล้วก็อายุมากกว่าหนูตั้งสิบกว่าปี มาตอนหลังๆ ก็ยังมีปัญหาเรื่องสุขภาพหนูจึงได้แต่เก็บไว้เป็นความลับ”

“แม่คะ” ศรีวรงค์ร้องออกมา “ทำไมแม่ไม่บอกน่อย”

“แม่บอกนะจ๊ะ” น้ำเสียงของมารดาเครียดขึ้น บอกให้รู้ว่าแม่กำลังโกรธ “และน่อยก็เออออ แม่ไม่คิดว่าน่อยไม่รู้”

“พวกเราต่างก็เข้าใจกันว่า....”

“เป็นผม” น้ำเสียงของนินนาทเครียดขริม

ศรีวรงค์ก้มหน้า น้ำตาจะไหลเสียให้ได้

“น่อยขอโทษคะ ทั้งหมดเป็นความผิดของน่อยเอง”

“น่อย... ตัวไปอยู่ที่ไหนมา รู้ไหมว่าแม่โทรมาตามหาตั้งหลายครั้ง” นุดาอุทานเมื่อศรีวรงค์โผล่มาให้เห็น เจ้าตัวคนถูกตามหา มีสีหน้าซีดเซียวหม่นหมอง

ธีระมาบ้านนุดาตั้งแต่เข้ามาของเธออย่างห่วงใย

“พวกเราที่กำลังเป็นห่วงน่อยอยู่ไม่รู้ว่าหายไปไหน ถ้ามารดาจารย์ไววิทย์ก็บอกว่าไม่รู้ แต่ถ้าเจอตัวแล้วให้โทรไปบอกอาจารย์ด้วย”

“น่อยไม่กล้าเจอหน้าแม่ พอตื่นเช้าก็เลยรีบออกจากบ้าน แล้วนั่งรถไปเรื่อย ๆ แล้ววันนี้ก็ไม่อยากกลับบ้านด้วย” เธอพูดเสียงละห้อย “ขอนอนด้วยสักคืนได้ไหมดา”

“ได้ซิ จะเป็นไรไป แล้วแม่ตัวละจะว่ายังไง”

“ประเดี๋ยวน่อยจะโทรไปบอกให้แม่รู้”

นุดาเขย่าแขนปลอบว่า

“น่า ทำหน้าตาให้ดีๆ น่อย ทุกอย่างจบด้วยดีแล้ว”

ใบหน้าใสๆ หม่นหมองด้วยความเป็นทุกข์

“น่อยทำเรื่องวุ่นวายมากจริงๆ ทำให้แม่ต้องอับอาย คุณป้ากับพี่โฉมโกรธ เสียต้องเสียหน้า แล้วคุณนินนาทก็...” เสียงเธอขาดหาย “น่อยเกลียดตัวเองจริงๆ”

“ก็ตัวบริสุทธิ์ใจ ทำไปเพราะความรักเป็นห่วงแม่แท้ๆ นี่นา”

อีกฝ่ายเซ็ดน้ำตาป้อย

“แล้วคุณนินนาทว่ายังไงบ้าง” นุดาถามอย่างอยากรู้

“น่อยยังไม่ได้พบเขาเลย แต่... เขาคงจะเกลียดน่อยที่ทำเรื่องวุ่นวายขนาดนี้”

มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น นุดาวิ่งไปรับแล้วกลับมาเรียก

“น่อย แม่ตัวจะพูดด้วย”

ศรีวรงค์เดินตามอย่างเชื่องซึม

“แม่คะ น่อยยังไม่กลับบ้านนะคะ น่อยขอค้างกับนุดาสักคืนหนึ่งก่อนแล้วพรุ่งนี้ค่อยคิดใหม่ว่าจะเอายังไงดี....” เสียงพูดอ่อนประกายตาเศร้าซึม พูดไปเธอก็น้ำตาไหลต้องปาดทิ้ง “น่อยดีใจที่แม่ไม่โกรธคะ แต่ว่าน่อยยังเกลียดตัวเองไม่หาย... น่อยยังไม่อยากพบใครๆ ค่ะ อยากอยู่คนเดียวเงียบๆ...”

“..?...?”

“น่อยไม่เป็นไรคะ... แม่ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ... น่อยจะอยู่ที่ไหนจนกว่าจะรู้สึกดีขึ้น... สวัสดิ์คะแม่”

วางโทรศัพท์แล้วเธอก็บอกเพื่อนๆ ว่า “แม่อนุญาตให้อยู่ที่นี่ได้”

“ทำไมตัวไม่อยากกลับบ้าน”

“ก็เราไม่กล้าพบหน้าใครๆ...”

นุดาและธีระมองหน้ากัน นึกเอาได้ว่าเพื่อนหมายถึงใคร

เพื่อนทั้งสองทำให้เธอรู้สึกแจ่มใส ไม่นานก็ลืมความทุกข์กังวลไปสิ้น เด็กทั้งสามพูดคุยกันด้วยเรื่องต่างๆ ส่งเสียงหัวเราะหัวใคร่ครึกครื้น

คำแล้วเมื่อรถยนต์คันเล็กของคุณสราญมาจอดที่หน้าประตูบ้าน แม่เคยมารับส่งเธอหลายครั้งจึงรู้จักสถานที่นี้เป็นอย่างดี

นุดาร้องว่า “อ้าว ทำไมแม่ตัวถึงมารับ ไหนพูดกันแล้วว่าตัวจะค้างที่นี่”

“แม่คงจะเป็นห่วง” เธอเก็บข้าวของลุกขึ้นจัดผมเผ้าเสื่อผ้าให้เข้าที่ “เถอะ กลับก็กลับ แม่อุตส่าห์มา น่อยไม่อยากให้แม่ขับรถกลับบ้านคนเดียว”

นุดาและธีระเดินมาส่ง ตั้งใจจะคารวะทักทายคุณสราญ

ทั้งสองต้องแปลกใจเมื่อเห็นว่าคนขับรถเป็นใคร

“อ้าว...” “เอ๊ะ...” อุทานแล้วก็พากันนั่งเงียบ

ศรีวรงค์ยิ้มค้างเพราะนึกว่าเป็นมารดา เพื่อนๆ เธอยกมือไหว้
 ชายหนุ่ม เธอได้แต่ยืนงงหันมามองอย่างปริศนาหรือ
 ธีระเปิดประตูรถให้ พยักหน้าให้ก้าวขึ้นนั่ง
 ศรีวรงค์ทำตามโดยดี

อีกฝ่ายออกรถโดยไม่พูดไม่จา รถเคลื่อนช้าๆ เธอเหลียวมอง
 เพื่อนทั้งสอง เห็นถูกทิ้งห่างไกลออกไปทุกที ครั้นหันกลับมาก็ได้แต่
 นั่งนิ่งเงยบใจเด่นไม่เป็นปรกติ หวาดหวั่นว่าจะถูกเล่นงานขนาดไหน

ชายหนุ่มเป็นฝ่ายเอ่ยปาก “จะไม่พูดอะไรบ้างหรือ”
 เด็กสาวอ้าอึ้งก่อนจะพูดเสียงอ่อน “น้อยขอโทษค่ะ”
 พอเห็นเงยบไปเขาก็ทวงถาม “แล้วยังไงอีก”
 “ก็...” เธอนึกหาคำพูดไม่ได้ รู้สึกอับจนถ้อยคำอย่างไม่เคย
 เป็นมาก่อน “ไม่มีอะไรแล้วนี่ค่ะ”

“หลังจากทำเรื่องยุ่งมากมาย น้อยจะพูดแค่เพียงขอโทษเท่า
 นี้เองหรือ”

เขาเองก็เจตนาปล่อยให้เธอเข้าใจผิด เขารู้มาแต่ต้นแต่ไม่ยอม
 พูดอะไรสักคำ ซ้ำยังไม่บอกให้คุณศรารักษ์รู้ ไม่เช่นนั้นเรื่องคงไม่
 ล่วงเลยมาถึงความยุ่งยากปานนี้ ศรีวรงค์นึกในใจ แต่จะกล่าวโทษ
 ออกมาก็ไม่ถนัด

คล้ายกับว่าเธอจะโยนความผิดให้เขาร่วมรับด้วย
 เด็กสาวจึงได้แต่หนึ่ง นัยน์ตาแดงเช็ดจมูกหันหนีไปเสียทางอื่น
 ชายหนุ่มชำเลืองมองยิ้มๆ เสียงทุ้มมีกังวานอ่อนโยน
 “รู้ไหม นี้นางข้างซ้ายของคุณไม่มีวันจะเท่าของคุณศรารักษ์
 ไปได้ ผมรู้ตั้งนานแล้ว วันนั้นที่ไปซื้อแหวน ผมไม่ได้จะซื้อให้คุณ
 แม่ของคุณ”

เด็กสาวหันมา “อะไรนะค่ะ”

“แหวนที่คุณพ่อฝากให้คุณศรารักษ์ ทั้งสองคนเขาเลือกกันมาก่อน
 ตั้งนานแล้ว”

“อ้าว... แล้วถ้าอย่างนั้นทำไม...”

ดวงตากลมโตจ้องมองอย่างสงสัย ชายหนุ่มยิ้ม กับบางเรื่อง
 แม่คนเจ้าอุบายก็ช่างเข้าใจยากเสียจริง

“จำได้ไหม ผมเคยถามน้อยว่าจะแต่งงานกับผมไหม ผมยัง
 คอยคำตอบอยู่นะ...”

ดวงตาที่จ้องมองคนพูดยิ่งเปล่งประกายคล้ายแปลกใจเป็นที่สุด
 “อะไรนะค่ะ”

ประกายตาของชายหนุ่มพรวรระริก เสียงถามหยอกเย้า
 “แต่งงานกับผมนะขอรับ”

อีกฝ่ายนิ่งแล้วสรุปว่า “คุณล้อเล่น”

ชายหนุ่มจอตรถันไต ฉวยมือเล็กๆ ไปกำไว้

“เอาละ ผมอาจไม่เก่งเพราะว่าไม่เคยขอใครแต่งงานมาก่อน
 แต่จะให้ทำยังไงถึงจะเชื่อไม่ได้ล้อเล่น” เขาถาม ทำสีหน้า
 จริงจัง “ถ้าไม่เชื่อจะจับอีกมือหนึ่ง หากยังบอกว่าไม่เชื่อละก็จะ
 กอดไว้ทั้งตัวเลย”

“อย่างนะค่ะ” สีหน้าอีกฝ่ายตื่นตระหนก

นินนาทอดขำไม่ได้ “นั่นตอบมา” เสียงพูดขู่เข็น

“เอ่อ... คือ... คือว่า...”

“ว่า...?”

ไบหน้าใสแดงเรื่อ “น้อยยังเป็นเด็กอยู่นะค่ะ”

ชายหนุ่มหัวเราะ มือใหญ่จับกระชับมือบางไว้แน่น เขาจับ
 มันทามาแนบไว้ที่อก

“ตกลง เด็กน้อย ผมจะรอให้คุณเป็นผู้ใหญ่”

จบบริบูรณ์.